

Hvad angaar Lovforslagets § 5, hvortil der er stillet Endringsforslagene under Nr. 30 og 31, har jeg set paa, hvad Udvalget har ment med „Postbestyrelsens Tilladelse“ i Stedet for „Bevilling“. Jeg kan godt forstaa, at man vil ikke have „Bevilling“; man tror maaske, at man ved at sætte „Postbestyrelsens Tilladelse“ i Stedet for „Bevilling“ af Ministeriet udeikuffer Muligheden af politiske og andre uvedkommende Hensyn, naar der skal have en saadan „Tilladelse“. Men nu maa man huske paa, at Ministeren er samme Person, enten man taler om Postbestyrelse eller Telegrafbestyrelse eller Jernbanebestyrelse, saa hvis vi en Gang fik en Minister, som brugte saadanne fædte Hensyn, kan han bruge dem, enten der staar „Postbestyrelsens“ eller „Ministerens“ Tilladelse; det er Et og det Samme. Denne Opfindelse af det ærede Udvalg synes jeg da er for fin og haartrukken. Endringsforslag under Nr. 31 om, at Paragrafen skal udstemmes, tiltaler mig akkurat ligesaa meget som Indenrigsministerens Forslag til § 5. Jeg tror ikke, det gaar an at lade Ministerens § 5 staa urørt, hvorefter det vilde hedde, at overalt, hvor man ikke til Dato har indrettet private, lokale Postinstitutioner, skulle de for Fremtiden være monopoliserede; Byposter og Sligt maa ikke oprettes uden Ministerens Tilladelse — det er en efter min Mening overmaade slet Ordning af dette Forhold. Og hvis man udstemmer Paragrafen, saa vil der slet Intet blive gjort ved denne Sag; dette forekommer mig ogsaa noget betænkeligt; thi det var, som om Rigsdagen vilde sige: Vi have forsøgt at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse; vi ere hjælpeløse lige overfor det; for Fremtiden er denne Sag fri; gjør Eder saa lystige, som I ville over hele Landet! Men kunde man ikke, hvis Postvæsenet drifter sig til at overtage ogsaa lokale Forsendelser til Publikums Tilfredshed efter den stigende Trang i den Henseende og med samme Billighed som hidtil, blive enig om at expropriere de Institutioner, som nu have; men for Fremtiden skal Sligt forbydes, og saa kunde der jo staa i Postloven, at den lokale Forsendelse er undergivet det officielle Postvæsen. Jeg henstiller dette. Vanskeligheden ligger i, at hvis man lader det staa urørt, privilegerer man de nu bestaaende Forretninger. En

Betdagelse af det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Nørresundby, vilde være at give det Hele fri, at erklære os fællit overfor det Spørgsmaal. Jeg vilde ønske, at det høie Udvalg vilde tænke over denne Sag mellem 2den og 3die Behandling, om det ikke kunde finde en anden Form, ifølge hvilken der kunde blive gjort Noget, navnlig i Retning af at monopolisere Stationerne, ogsaa paa de lokale Forsendelsers Omraade, gennem Erstatning til de nu bestaaende Forretninger, eller hvis det ikke kan gjøres, da at finde sig i den fri Konkurrence paa dette Omraade. — I Dag forlod jeg bedre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (G. F. Larsen) end forleden med Hensyn til, hvad han mente med Søndagsposten. Forleden opfattede jeg ham saaledes, som om der skulde være forhøjet Porto for de Breve, som ombringes om Søndagen. Nu er det imidlertid noget vanskeligt for de forskjellige Steder i Ind- og Udlandet at bedømme, om Brevet kommer til Stede paa Bestemmelsesstedet til Ombæring om Sø- eller Helligdage. I Dag lod det til, som om denne Tilleggsporto nærmest skulde leveres paa selve Stedet. Det var ganske vist praktisk, at de Adressater, som ikke afstod fra at faae Brevene ombaaren om Søndagen, skulde være forberedte paa at give en lille Extratilgift til Postvæsenet for det affendte Brev. Det er dog vist en overmaade vanskelig Sag; thi sæt at der er en stor Del, som renoncere paa Ombæringen om Søndagen — flere renoncere frivillig — fordi de ikke ville betale denne Extrastat for Modtagelsen, saa kan det jo være, at de, som ikke ville renoncere, bo i det paagjældende Distrikt saa spredt, at det ikke hjælper Postbudene i nogen væsentlig Grad. Det, som skal hjælpe, er at indstrænke Ombæringen, navnlig til om Formiddagen; thi jeg tror ikke, det er rigtigt, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (G. F. Larsen) formenter, at Forretningsverdenen helst vilde være fri. Det kan ofte hændes, at den helst vil være fri — det er det Almindelige — men det kan ogsaa hændes til Tider, hvor den har præferende Forretninger, hvor enhver Time er af Betydning, at enhver Post er vigtig for en Sags Afgjørelse; til Tider af Aaret er den aabenbart meget interesseret i at faae sin Sø-